

γλυκορροδιά ἡ, ἑνιαχ. γλυκορροιδιά Ἀθῆν. Εὐβ. Ἡπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκορρουδιά Ἀνδρ. γλυκορρουδιά Μακεδ. (Ἐλευθερ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ρ ο δ ι ᾶ.

Ποικιλία τοῦ δένδρου ροιά με καρπούς ἰδιαιτέρως γλυκεῖς ἔνθ' ἄν.: Φάγαμαν ἔνθ' ἀν. γλυκορροιδιά τὰ ροῖδα Ἡπ. (Μαργαρ.) || Ἄσµ.

Πιπεριά, γλυκορροιδιά, | γλήγορα ἔς τὸν αἰ-Λιά
κὶ αἰ-Λιάς ἔς τὸν οὐρανόν, | γιὰ νὰ βρέξ' ὁ Θιὸς νερό
Εὐβ. || Παροιμ.

Νύφη μου ξινορροιδιά, | κόρη μου γλυκορροιδιά
(ἡ πενθερά ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν κόρη τῆς ἀπὸ τὴν νόμφη). Ἀντίθ. ξ ι ν ο ρ ρ ο ι δ ι ᾶ.

γλυκορροδίζω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 175 Γ. Σουρ., Ἀπαντ., 2, 276.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ρ ο δ ι ᾶ ζ ω = ἀνατέλλω.

Κατὰ γ' πρόσ., ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἀνοίξεως, ἀνατέλλω, προβάλλω κατὰ τρόπον γλυκύν, εὐχάριστον ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἀπ' τὰ γλυκὰ τριαντάφυλλα, πὺν ἔφερνες ἔς τὰ χεῖλη,
γλυκορροδίσαν Μάιοι ἔς τὰ σωθικά μου χίλιοι
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν.

Κατενόδιο, παλληκάκια καὶ ναυτόπουλα τοῦ στόλου,
σὰν ἀράξετε ἔς τὴν Κρήτη, νὰ γλυκορροδίξ' ἡ μέρα
Γ. Σουρῆς, ἔνθ' ἄν.

γλυκορροδίσμα τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ρ ο δ ι σ μ α (=λυκαυγές).

Ἡ χαρκαυγή.

γλυκορροουθονίζω ἑνιαχ. γλυκορροουθονίζω Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 38.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ρ ο υ θ ο υ ν ῖ ζ ω.

Καθ' ὕπνον ἀναπνέω διὰ τῶν ρωθῶνων, ρ ο υ θ ο υ ν ῖ ζ ω κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐάρεστον, γλυκύν ἑνιαχ.: Ποιήμ.

Ἐπῆγανε λοιπὸν κ' ἐκοιμηθήκανε
καὶ τὴν αὐγὴ τοὺς εὖρηκε τὸ γιόμα,
πὺν ἐγλυκορροουθονίζανε ὅλοι ἀκόμα

Α. Λασκαράτ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόρρουφος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ρ ρ ο υ φ ῶ.

Ὁ ἡδέως, εὐχαρίστως ροφούμενος: Γλυκόρρουφος καφές.

γλυκορρουφῶ ἐπιθ. ἑνιαχ. γλυκορρουφάω Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ρ ο υ φ ῶ.

Ρουφῶ τι μετ' εὐχαριστήσεως ἔνθ' ἄν.: Γλυκορρουφᾶς τὸν καφέ του ἔς τὸν καφενὲ σὰν πασᾶς! Πελοπν. (Γαργαλ.)

γλυκορωτῶ ἑνιαχ. γλυκορωτάω Ἰθάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀργολ.)—Α. Οἰκονομίδ., Τραγούδ. Ὀλύμπ., 23 C. Faugiel, Chants popul., 172. 334—Λεξ. Δημητρ. γλυκορωτάων Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γλυκορουτάων Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ρ ω τ ῶ.

Ἐρωτῶ μετὰ ἡπιότητος, γλυκύτητος ἔνθ' ἄν.: Σὲ γλυκορωτάω κ' ἔσθ' δὲ μοῦ κρένεις (=ἀποκρίνεσαι) Πελοπν. (Γαργαλ.) Κάτι με γλυκορωτᾷς. Τί γυρεύεις ἀπὸ μένανε; αὐτόθ. Τόνη γλυκορωτάει ἡ μάνα του γιὰ νὰ τότε ξεψαχνίσῃ (= νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν) Πελοπν. (Βερεστ.) || Ἄσµ.

Ἐκατσα καὶ τὸ ρώτησα καὶ τὸ γλυκορωτάω:

— Βρὲ ὄρφανέ, ποῦθ' ἔρχεσαι καὶ ποῦθε κατεβαίνεις;
Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἦν τὴν ἀγκαλιά της τὰ ἔβαλε καὶ τὰ γλυκορωτάει:

— Μήπως σᾶς ἔστειλεν ἐδῶ ὁ νιὸς ποὺ μ' ἀγαπάει;
Κύθηρ.

Κ' ἡ μάνα τὴ γλυκοφιλεῖ κὶ τὴ γλυκορουτάει:
Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἦν τὰ γόνάτα του τό ῥοιζοῖ καὶ τοὺ γλυκορουτάει:

— Γιὰ πές μου, μαντηλάκι μου, ἂν μ' ἀγαπᾷ ἡ κυρά
σου

Στερελλ. (Παρνασσ.)

Οἱ κλέφτες τὸν καρτέραγαν καὶ τὸν γλυκορωτοῦσαν:

— Ποῦ πᾶς, Βελῆ δερβέναγα, ρετσάλι τοῦ βεζίρη;
Α. Οἰκονομίδ., ἔνθ' ἄν.

Ἦν τὸ πάτημά μου ἐστάθηκα καὶ τὸ γλυκορωτάω
(ἐκ μοιρολ.) Ἰθάκ.

Νὰ διῆς καὶ τὰ μουντόπουλα, νὰ τὰ γλυκορουτήσης
Μακεδ. (Καστορ.)

γλυκός ἐπιθ. γλυκὺς ἑνιαχ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλῦκὺς Καππ. γλυτσύς Ἀστυπ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.) γλυτσύς Καππ. (Φάρασ.) γλυτσύς Κύπρ. Πόντ. (Ὀφ.) γλυτξὺς Κύπρ. γλυτσύο Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυτσύο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν. κ.ά.) γλουτσύο Ἀπουλ. (Μελπιν.) Καλαβρ. (Καρδ. Χωρίο Βουν.) γλυκξὺς Κρήτ. (Σέλιν.) Σύμ. γλυτξειὺς Κύπρ. γλυτσέος Ἀπουλ. (Καλημ.) γλυτσέο Ἀπουλ. (Καλημ. Μελπιν. Τσολλῖν. κ.ά.) γλυκὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) γλ'κὸς Ἡπ. (Κόνιτσ. κ.ά.) γλυκὸ Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.) γλυκὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) γυλτσὺς Καππ. (Μισθ.) λυκὸς Σαμοθρ. Πληθ. γλυτσοὶ Τσακων. (Μέλαν.) Θηλ. γλυκειὰ σύνθη. ἐγλυκειὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Μ. Μινώτ., Τραγούδ., 64 ἐγλυκειὰ Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυτσεῖα Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) γλυκειῖα Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυτσεῖα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γλυτσεῖα Πάτμ. γλυτξὰ Κύπρ. γλυκξὶα Κρήτ. γλυτσα Θήρ. (Οἶα) Ἰος Κάλυμν. Λέσβ. Σκυρ. Σύρ. γλυτθὰ Ἀγαθον. Ἀστυπ. Νάξ. (Τσικαλαρ.) Πάτμ. γλυτξὰ Κύπρ. γλυτξὰ Κύπρ. γλυκὰ Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.) γλυκὴ Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ.) — Δ. Σολωμ., 108 γλυκέα Ἀπουλ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) γλυτσεῖα Ἀπουλ. (Καλημ.) Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.) γλυτσεῖσσα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Πληθ. γλυτθεῖε Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γλυκέα Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.) γλυκέας Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) γλυτθεῖας Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.) γλυκέες Πόντ. (Οἶν.) γλυκειάδες Ἀγαθον. Οὐδ. γλυκὸ πολλὰχ. γλυκὸ κοιν. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γλῦκὸ Ἡπ. (Κόνιτσ.) κ.ά. γλυκὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) γλ'κὸ βόρ. ιδιώμ. λυκὸ Σαμοθρ. γλυκὶὸ Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ.ά.) γλυκὺ Ἀπουλ. γλυτσύο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) γλυκέα Ἀπουλ. γλυτξέο Ἀπουλ. (Τσολλῖν. κ.ά.) γλῦκὺ Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.) γλουτσύο Καλαβρ. (Μπόβ.) γυλκὺ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Φάρασ. κ.ά.) γλυκύν Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ.—

Κορ., "Ατκατ., 1.147 — Λεξ. Πόππλετ. γλυτσὺ Ἀστυπ. Κρήτ. Μύκ. γλυτσὺ Καππ. (Φάρασ.) γλυτζὺ Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) γλυτζὺν Κύπρ. γυκὺ Θράκ. γλύκου Μακεδ. ("Ανω Κώμ.) γλυκειὸ Κρήτ. Πληθ. γλυκέα Ἀπουλ. (Τσολλῖν. κ.ά.) Πόντ. ("Οφ. κ.ά.) Σύμ. γλυκιά Ἰων. (Σμύρν.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Ρόδ. γλυτζιά Κύπρ. γλυκά Τήλ. γλυτσία Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυτσέα Καλαβρ. γλυτσία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) — Κορ., Ἀνέκδ. Λεξιλ. σημ., 17 — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. 397. Συγκριτ. γλυκύτερος λογ. κοιν. γλυκώτερος πολλαχ. γλυκώτ-τερος Κύπρ. γλυκώτιρους "Ηπ. (Ζαγόρ.) γλυκούτερε Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) Ὑπερθ. γλυκώτατος λογ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Κύθηρ. γλυκώτατος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γ λ υ κ ὺς κατὰ τὸ ἐναντίον π ι κ ρ ὺς. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2.13. Οἱ τύπ. γ λ υ κ ὺς, γ λ υ κ ὺν, πληθ. γ λ υ κ ι ᾶ καὶ εἰς Σομ. Τὸ θηλ. γ λ υ κ ῆ α εἰς Διγεν. Z1008, 1042, 1084, Χρον. Μορ. Ρ 3445, Πουλλολ., 194 Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. (Escor.), στ. 981. Τὸ οὐδ. γ λ υ κ ὶ ν ἤδη Βυζαντ. Βλ. Byzant. Zeitschr. 20 (1911), 396. Πβ. καὶ τὸ εἰς Ἡσύχ. γ λ υ κ ὶ ν εἰς λ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὺ καὶ εἰς Δουκ. Τὸ ὑπερθετ. γ λ υ κ ὶ τ α τ ο ς ἤδη Βυζαντ. Βλ. Μ. Κριαρ., Λεξ., Μεσν., τόμ. Δ', σ. 318. Εἰς τὸν τύπ. ἰ γ λ υ κ ε ῖ ᾶ τὸ ἀρχικὸν ι ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. μετὰ τοῦ οὐς.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἡδὺς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ ἐδωδίμων καὶ ποτῶν γενικῶς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μελπιν. Τσολλῖν. κ.ά.) Καλαβρ. (Καρδ. Χωρίο Βουν. Μπόβ. κ.ά.) Καππ. ("Ανακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Καφές γλυκός, ἀμύγδαλο γλυκό, κρασί γλυκό, πεπόνι γλυκό, φαῖ γλυκό, σταφύλια γλυκά, σῦκα γλυκά, κολοκύθι γλυκό (τὸ κατὰλληλον διὰ παρασκευὴν πίττας) κοιν. κότεντα γλυκά (ὁμοίως) Μέλαν. Πβ. Ἡσύχ. «γλυκεῖα κολοκύντα». Νερὸ γλυκὸ (εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀλμυρὸν τῆς θαλάσσης), ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ (τὰ λιμναῖα ἢ ποτάμια εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ θαλάσσια) κοιν. Γλυκὸς τραχανᾶς (εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ξινὸν) κοιν. Πιπεριά γλυκειά (εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καυτερόν). Γάλα γλυκὸν (τὸ ἄβραστον) Πελοπν. (Σιβίστ.) Τοῦ γλυκοῦ γάλα φέρν' δίψα (τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν ἄμελξιν) Εὐβ. (Στρόπον.) Γλυκὺ ὀυᾶ (=γάλα) Νάξ. (Κωμικ.) Τὸν ἔκανες πολὺ γλυκὸν τὸν καφέ καὶ δὲν πίνεται κοιν. "Εφ ψιντρον τὸ σταφύλιμα μας φέτι, μά' γ γλυτζὺν (ψιντρον σταφύλι = σταφύλι με ψιλὲς ρῶγες) Κύπρ. (Λευκωσ.) Τοῦ σταφύλ' εἶν' γλυκώτιρον ἀπὸ τ' ἀπίδ' "Ηπ. (Ζαγόρ.) Οὗτο ἦς πιατσεῖ, γιατί ἐν' γλυτσέο (αὐτὸ τῆς ἀρέσει, γιατί εἶναι γλυκὸ) Καλημ. Βαρέα γλυτσὺ ἐν' τ' ἀγοῦτ' ἀπίδ' "Οφ. Τὸ σούκονε γλυτσοῖ ρ' (= τὰ σῦκα εἶναι γλυκὰ) Χαβουτσ. "Αμα ἐνι νατὰ ἄ ἀχρά, ἐνι γλυτσειᾶ (= ὅταν εἶναι ὥριμο τὸ ἀχλάδι, εἶναι γλυκὸ) Μέλαν. Γλυκὺ χαραπά (= γλυκὸ κολοκύθι) Ἀραβάν. Γλυκὺν γάλα (εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύγαλα) Τραπ. Γυλκὺ γάλας (= ὁμοίως) Ἀνακ. Μισθ. κ.ά. Γλυτσὺ ἄς (ὀρυκτὸν ἄλας) Φάρασ. Γλυτσὺο αἶμα Χωρίο Βουν. Γλυκὺν κοριάς (αἶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ δέρματος ἀπομένουσαι σάρκες) Ρόδ. Γλυκὰ κρέατα (τὰ ἐδώδιμα) Λήμν. Γλυκὸ σπυρὶ (κατ' εὐφημισμόν. ὁ ψευδάνθραξ) Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν. κ.ά.) Γλυκὸ δάκρυο τ' ἀμπελιοῦ Κρήτ. Γλυκὰ νερά (αἱ βροχαὶ αἱ πίπτουσαι μετὰ καιρὸν εὐδίου) Ἀνδρ. "Αν βρέξη' να γλυκὸ νεράκι, θ' ἀδερφολογήση τὸ σ'τάρι μου (θ' ἀδερφολογήση = θὰ βγάλῃ παραφύαδες) Πελοπν. (Νεάπ.) Γλυκὸ κρεμμύδι (εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καυτερό) ἐνιαχ. || Φρ. "Ανθρωπος - γιατρός - δάσκαλος - τεχνίτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ (ὁ ἀνίκανος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ὁ ἀνευ ἀξίας τινὸς)

κοιν. Γυναῖκα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ (ἡ ἐλευθεριάζουσα) πολλαχ. Πατάνα γλυκέο (γυνὴ ἐλευθέρων ἡθῶν) Ἀπουλ. (Καλημ. Δὲν ἔφαγαν γλυκὸ ψωμί (ἐπὶ τῶν διαρκῶς ἐριζόντων) κοιν. Γλυκὸ ψωμί νὰ μὴ φᾶς! (ἀρά' νὰ μὴ γνωρίσῃς ἥρεμον βίον) πολλαχ. Βαρὺ γλυκὺς (ἐνν. καφές, ὁ περιέχων ποσότητα ζαχάρους μεγαλυτέραν τῆς συνήθους, καὶ κατὰ συνέπειαν γλυκύτερος τοῦ συνήθους) σύνθηθ. Μ' καὺ' γλυτσὺ σάλιο (ὑποκρίνεται τὸν φίλον) Μύκ. Γλυκὰ κρασιά! (εὐχὴ πρὸς τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν παρασκευὴν οἴνου) Κῶς Σκυρ. Νὰ 'ναι γλ'κοὶ κι νὰ ρ'ζώσ'ρι! (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Θεσσ. (Τρίκερ.) Γλυκὸς του! (εὐχὴ εἰς παιδίον ἐνοχλούμενον ἀπὸ λόξυγγα) Ἰων. (Σμύρν.) || Παροιμ. φρ. Γλυκὸς σὰν μέλι, — σὰν ζάχαρη (= γλυκώτατος) πβ. τὸ ἀρχ. «γλυκίων μέλιτος» κοιν. Γλυκὸς μέλι, γλυκὸς ζάχαρη (ὁμοίως) σύνθηθ. Γλυκὸ μέλι (ὁμοίως) Τσακων. (Μέλαν.) Τρώει μιὰ κουρεῖα ψωμί γλυκειά (κουρεῖα = τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἄρτου) Θεσσ. ("Αετόλοφ.) || Παροιμ. Γλυκὸς σὰν τὸ μέλι καὶ βαρὺς σὰν τ' ἀλάτι (ἐπὶ τοῦ λίαν εὐαρέστου ἅμα καὶ λίαν δυσαρέστου) Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3.281. Γί'ν'κανι τὰ πικρὰ γλυκὰ (ἐπανελήφθησαν αἱ διακοπεῖσαι καλὰι σχέσεις) Προπ. ("Αρτάκ.) Τὰ πικρὰ γλυκὰ κι τ' ἄγρια μερωμένα (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Θάσ.

"Εκανα τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα (ἐπὶ τοῦ λίαν ὑπομονητικοῦ) Πελοπν. (Γαργαλ.)

"Η θάλασσα 'ς τὴν ἀνυδρίᾳ εἶναι γλυκειά σὰ μέλι, (ἐπὶ τῶν προσαρμοζομένων εἰς τὰς παρουσιαζομένας ἀντιξοότητας τῆς ζωῆς) Κρήτ.

"Η σφάκα 'ς τὴν ἀνυδρίᾳ γλυκειά 'ναι σὰ δὲ μέλι (σφάκα = ἡ πικροδάφνη συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κρήτ. (Νεάπ.) Τζάμπα ξίδι, γλυκὸ σὰν μέλι (τὸ δωρεὰν προσφερόμενον, ἔστω καὶ ἀνάξιον λόγου, εἶναι εὐπρόσδεκτον καὶ εὐχάριστον) σύνθηθ. Χάρισμα ξίδ', γλυκὸ σὰ μέλ' (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Τὸ καρβέλ' ποὺ βγαίν' μετὸν κόπο ἐν' γλυκὸν (ὅ,τι ἀποκτᾶται μετὰ μόχθου προσφέρει ἰδιαιτέρην χαρὰν εἰς τὸν ἀποκτῆσαντα τοῦτο) Πόντ. "Η γι-ἄλωποι ὅδε ἐτρωγε τὰ γυαλιά, ἦταν-ε-γλυκὰ, μὰ ὅδε τὰ κατούρησε, τὴ γόβγανε (ἐπὶ τῶν ἀποδιδόντων μείζονα τὴν ὑπὸ τῶν ἰδίων προξενηθεῖσαν ζημίαν) Κρήτ. (Κατσιδ. Μόδ.) Πβ. τὰς ἀρχ. «ἀποτίσεις, χοῖρε, γίγαρτα» καὶ «πλοῦτος ἀδίκως συναχόμενος ἐξεμεθήσεται». "Εφαές τα γλυκέα γλυκέα, πικρὰ πικρὰ ἀνεξέρατα (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Οἶν. Κάνει τὰ γλυκὰ πικρὰ (διαστρέφει τὰ πράγματα, ραδιουργεῖ) Θράκ. ("Αδριανούπ.) Προπ. (Κύζικ.)

"Ας κάμω τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τὰ ζαβὰ 'ς γισιώσω (ἐπὶ ἐπανορθώσεως τῶν κακῶς κειμένων) Κύπρ. "Ολα καλὰ καὶ τὸ μέλι γλυκὸ (ὅτι οὐδεὶς ἀποποιεῖται τὸ συμφέρον, τὸ κέρδος) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 191.206. Ξινὸ βορεῖ με γλυκὸ, μὰ με τ' ἀλμυρὸ γλυκὸ δὲν κάνει (οἱ ἀντίθετοι χαρακτῆρες εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβιώσουν) Ἰόνιοι Νῆσ. || Γνωμ.

"Ο ὕπνος θρέφει τὸ παιδί κι ὁ ἥλιος τὸ μοσχάρι καὶ κάνει τὸ γλυκὸ κρασί τὸ γέρο παλληκάρι Πελοπν. (Μάν.)

"Σ τοὺγ γέρουν δὸν γλυκὸν γρασίν, τ' ἄσπρα 'ς τοῦ παλληκάριν (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Μάν.)

Τ'ς γειτουριάς τοῦ ψωμί γλυκώτιρον (ἐπὶ τῶν ἀγώνων τὰ ἀλλότρια) Μακεδ. (Βόιον).

Γλυκὸ τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, πικρὸ τὸ γιδοβόσκι (τὰ προϊόντα τῶν αἰγοπροβάτων εἶναι εὐχάριστα ἀλλ' ἀπαιτοῦν κόπους) Πελοπν. (Πιτσᾶ.) || Αἰνίγμ.

Εἶναι βαρὺ σὰ σίδερον, | εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι,
οὔτε 'ς τὰ χέρια πιάνεται | οὔτε 'ς τὸ ζύγι βαίνει
(ὁ ὕπνος) Μαθράκ.

Βαρὺ 'ναι σὰν τὸ σίδερον, | γλυκὸ 'ναι σὰν τὸ μέλι,
μήτε 'ς τὰ χέρια πιάνεται | μήτε 'ς τὴν τσέπη βαίνει
(τὸ αὐτὸ) Κρήτ. (Σητ.)

Γλυκὸ σὰ μέλι, | 'ς τὸ πιάτο δὲ βαίνει
(τὸ αὐτὸ) Σῦρ.

Μικρὸ κουτί, γλυκὸ φαῖ
(τὸ καρύδι) Μακεδ. (Κατάκαλ.)

Μικρὸ κουτ'λί, | γλυκὸ φαῖ
(κουτ'λί = κουτουλί = κουτάκι· ὁμοίως τὸ καρύδι) Μακεδ.
(Δεσκάτ.)

Σγούρνα μου πελεκητή, | μαρμαρένια τσαῖ χυτή,
πῶχες μέσα μαῦρα γίδια | τσαῖ γλυκὸ γλυκὸ κρασί
(τὸ καρπούζι) Πελοπν. (Ξεχώρ.) || "Ἀσμ.

"Ὁλο τὸν κόσμον γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ σταφύλι,
γλυκώτερο δὲν εὑρίσκα ἀπ' τὸ δικό σου χεῖλι
Βιθυν.

Σᾶς ἤφερα γλυκὸ κρασί κι ἔμορφα παλληκάρια
"Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Τοῦ Καλομάστου τὸ νερὸ εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι,
τὸ πίνουνε οἱ τσοπανοὶ τσαῖ γίνονται ἀντζέλοι
Σκῦρ.

"Ἡ ἀγάπη εἶναι γλυκειά | καρამέλα 'ς τὴν καρδιά
Πελοπν. (Μαρθ.)

Καὶ δῶς' τους τὸ γλυκὸ κρασί πὺν τό 'χω φυλαγμένο,
νὰ πιοῦνε νὰ μεθύσουνε οἱ χρυσοσυμπιεθεροί
Πελοπν. (Κονάκ.)

Τῆς αἰ φέρ' τε μου γλυτξὺν κρασὶν τῆς' ἀβρουγιὸν ποξαμάτιν,
νὰ κάμω μιὰν παρηγοριὰν γιὰ νὰ σταθῇ 'ς τὸν κόσμον
(ἀβρουγιὸν = ἀφρούγιον = εὐθραυστον) Κύπρ.

Τὰ χιόνια ἀλεύρια νὰ γενοῦν καὶ τὰ βουνὰ βουβάλια,
ἢ θάλασσα γλυκὸ κρασί νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια
Πελοπν. (Καρυόπ.)

Τ' ἀδέρφια μ' εἶν' τὰ κλήματα κ' ἐγὼ γλυκὸ σταφύλι
Κρήτ.

Οὐλτα τ' ἀμβέλτσα γύρισα νὰ βρῶ γλυτξὺν σταφύλ' d,
δὲν ἤδρα καλλιῶτ-τερο μ-βὸ τὰ δικά σου θεῖλη
'Ἀστυπ.

Κάνω daḃā τσῆ μοίρας μου, ἀπὸν μὲ βασανίζει,
τρία πρικοῖ κ' εἶναι γλυκὸ τὴν ὥρα μὲ ποτίζει
Κρήτ.

Μωρὴ ρακή, γλυκὴ ρακή, πὺν σ' ἔχει τὸ παγούρι,
ἐγὼ σὲ πίνω γιὰ καλὸ κ' ἐσὺ μὲ πᾶς 'ς τὸν τοῖχο

"Ἡπ. (Δωδών.) 'Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. β) 'Ὁ ἐλάχιστος ἀλατισμένος
σύνθηθ.: Γλυκὸ εἶναι τὸ τυρί σου. γ) Μεταφ., ὁ προσφιλέτης,
ἀγαπητός, ὁ προξενῶν εὐχαρίστησιν, οἶονε γλυκύτητα εἰς
τὸν βλέποντα, ἀκούοντα ἢ ἀπολαμβάνοντα τοῦτον, ἐπὶ ἐμφύ-
χων καὶ ἀψύχων κοιν. καὶ 'Ἀπουλ. (Καλημ. Τσολλῖν.) Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. ("Ἰμερ. 'Ἰνέπ.
Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.):
Γλυκειὰ μάννα - μαννούλα (προσφιλέτης μήτηρ) - γλῶσσα -
κουβένα κοιν. Γλυκὰ μάτια, - χεῖλη, - φιλιὰ, - λόγια, γλυ-
κειὰ ἀγάπη (= ἔρω). "Ἐχει γλυκὸ στόμα (= εἶναι εὐπροσή-
γορος) κοιν. Γλυκειὰ θύμηση, - ἀνάμνηση λόγ. κοιν. Γλυκὸς
ὑπνος (= εὐχάριστος), γλυκειὰ μέρα, - αὐγή, γλυκὸ πρωινό,
γλυκὸς ἄνθρωπος Συνών. ἀ λ α φ ρ ο ῖ σ κ ι ω τ ο ς, ε ὕ -

χ ἄ ρ ι σ τ ο ς. Γλυκειὰ γυναῖκα, γλυκὸ τραγούδι, - κελά-
δημα, γλυκειὰ μυρουδιά κοιν. γλυκειὰ ἀλοιφή (ἀλοιφή ἐξ
ἐλαίου κοινῶ καὶ μαστίχης) Προπ. (Πάνορμ.) Πβ. Θεόφρ.,
Φυτ. αἴτ., 6.14.12 «ἔστι γάρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν
ὁσμάϊς γλυκύτης». Γλυκοῦ καβγί (= ἀγαπητὸν τέκνον) Χα-
βουτσ. Τ' κᾶν' τὰ γλυκὰ μάτια (= ἐρωτοτροπεῖ) Στερελλ.
(Φθιώτ.) Γλυκέσσα κόρη Κερασ. Γλυκέα κάλλᾶ αὐτόθ. Γλυ-
κὸ ὕπρε (γλυκός, εὐχάριστος ὕπνος) Μέλαν. Πατρούνα γλυ-
τσεῖα (Πατρούνα = Παναγία) Μπόβ. 'Δὲ τοῦτον τὸ μωρὸν
εἶναι γλυτξὺν πὺν ἐν Κύπρ. (Πεδουλ.) Γλυτξὸν μου μαννού-
λα, 'ς τὸμ πέλεμοι πάω καλά 'Ἀστυπ. Γλυκὰ 'ταρ ἄ φωνά σι
(γλυκεῖα, εὐχάριστος ἦταν ἡ φωνή σου) Χαβουτσ. Δοξάσω
σε, Θεέ μου, εἶναι γλυτξὺν ὕπνον ἐτξοιμήχηκα (ἐκ παρ-
αμυθ.) Κύπρ. "Ἐν' γλυτσεῖα τοῦτη νύφτα τσαῖ ὦρια (= εἶναι
γλυκειὰ αὐτὴ ἡ νύχτα καὶ ὠραία) Καλημ. Τὸ 'νόμα τη 'ὁ
γλυτξέο (= τ' ὄνομά της τὸ γλυκὸ) αὐτόθ. 'Ἀκούστην 'ς
εὐτὺς εἶνα γλυτξὺν λάλεμα σὰν τραγούδι Συνασσ. Τῶ' εἶδεν
τον μ' ἔναν' δεῖν γλυτξὺν Κύπρ. Τὸ στόμα σου νὰ τό 'χῃς
γλυκὸ σὲ ὅλους (νὰ εἶσαι πρὸς ὅλους εὐπροσήγορος) "Ἡπ.
Μὲ γλυκὸ μάτι μᾶς κοίταζε τὸ φεγγάρι Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ. 3,
117. Γιὰ νὰ μᾶς φανῇ πὺν γλυκώτερον τοῦ ἐρχομοῦ ἢ γλῆκα
Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ ἀντίλογ., 65 || Φρ. Φέρεται —μι-
λάει μὲ τὸ γλυκὸ (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. τρόπος· ἡπίως,
εὐπροσηγόρως) κοιν. Τὸν πῆρε μὲ τὸ γλυκὸ (ἐνν. τρόπο· τοῦ
ὠμίλησε μὲ μειλιχιότητα) Πελοπν. (Κορινθ.) "Ἀφ' σ' τα 'ς
τὸ γλυκὸ (μὴ ἐρεθίζεσαι περισσότερο· ἐπὶ τῆς ἀνάγκης
νὰ τερματισθῇ χρονίζουσα δυσάρεστος κατάστασις) Θράκ.
(Σαρεκκλ.) Γλυκός (= ποθητός, εὐπρόσδεκτος) εἰς φρ.
ὡς: Γλυκός, γαμπρέ μ', γλυκός, κουμπάρ' μ' (ἐνν. νὰ
ἔρχεσαι ἢ νὰ εἶσαι, ὡς σύστασις πρὸς ἄτομον τὸ ὅποῖον
κάμνει συχνὰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ ἐπομένως καθίσταται
ὀλιγώτερον εὐπρόσδεκτον) Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'Ἡ ζωὴ
εἶναι γλυκειὰ (ἔχει τέρψεις, ἀπολαύσεις· πβ. τὸ παρ' 'Ο-
μήρ. ε 152 «κατεῖβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ») κοιν.
'Ἡ ἀμαρτία εἶναι γλυκειὰ (πᾶν τὸ ἀπηγορευμένον προ-
σελκύει περισσότερο τοῦ μὴ τοιούτου) πολλαχ. "Ὀνειρα
γλυκὰ (εὐχὴ πρὸς μεταβαίνοντα νὰ κοιμηθῇ) κοιν. "Ὀνειρα
γλυκὰ καὶ μάτια γουρλωμένα (εἰρων. πρὸς ἄτομον φιλικόν,
μεταβαῖνον δι' ἀνάπαυσιν) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γλυκὰ τὰ
χρόν' σ'! (εὐχὴ πρὸς ἐπισκέπτην, ὅταν τοῦ προσφέρεται γλύ-
κυσμα) "Ἰμερ. "Ὁλα γλυκὰ! (εὐχὴ πρὸς οἰκείους προσενηγ-
κόντας γ λ υ κ ὸ εἰς τὸν ἐπισκέπτην) Βιθυν. (Τρίγλ.) Νὰ
τὸν δοῦμι μὲ τοῦ γλ'κὸ σπ'ρὶ (ἀρά· γ λ υ κ ὸ κατ' εὐφημισμό.
= κακὸ) Μακεδ. (Σισάν.) Ἐδ δῶν-νει ποτ-τέ του γλυκὰ
χεῖλη (ἐπὶ δυστρόπου καὶ αὐστηροῦ ἀτόμου) Σύμ. Γλυκὸ
σάλιο δὲν ἤκαμε μαζί του (ἐπὶ κακῆς συμβιώσεως) Μύκ. ||
Παροιμ. 'Ἡ γλυκειὰ γλῶσσα βγάζει τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρῶπα
(οἱ εὐχάριστοι λόγοι καὶ γενικῶς οἱ μειλίχιοι τρόποι ἐπιτυγ-
χάνουν ἀκόμη καὶ δύσκολα) πολλαχ. 'Ἡ γλυκειὰ γλῶσσα
βγάλ' τ' ὀφίδ' ἀσ' σὸ τρυπὴν (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.)
Τραπ. 'Ἡ γλυκειὰ ἢ γλῶσσα βυγιάει δύο βυζία, ἢ ἄσκημη
καένα (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Μάν.) "Ὁποιος
ἔχ' γλῶσσα γλ'κειὰ παίρν' κι τὰ π'λλιά 'π'ν κλονῶσαρξά
(συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. ('Εράτυρ.)

Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὸ πρῶτ', | γυμνὸς ὁ κόλος τὴ Λαμπρὴ
(ἢ ὀκνηρία συνεπάγεται πενίαν) πολλαχ.

Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν αὐγή, | ζόρκος ὁ Γιάννος τὴ Λαβρὴ
(ζόρκος = γυμνός· συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) 'Ἰθάκ.

Εἶναι γλυκειὰ ἢ τιμιλιὰ, | μὰ φέρνει κι ξιλιγουριά
(ξιλιγουριά = πείνα· συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Χα-
λάστρ.) Λόγιαλ λία τῆς ζωῆ γλυτξὸν (ὁ τηρῶν τὸ μέτρον

εἰς τοὺς λόγους του διαβιοῦ εὐχαρίστως) Κύπρ. Τὸ μέλ' εἶνι γλυκό, ἀλλὰ ἡ μιλλίσσα τσιουμπάει (μὲ κόπον πολὺν ἀποκτῶνται τὰ ἀγαθὰ) Μακεδ. (Ἑράτωρ.) Τὰ γλυκὰ ξινίζουνε (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Τοῦ γλυκοῦ φουμι τρώιτι κὶ μὶ ξιδ' (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) αὐτόθ. Γλυκὸ φουμι σὶ πικραμέν' τάβλα (τὸν πλοῦτον δὲν συνοδεύει πολ- λάκις ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τ'ς γειτουριάς τοῦ φουμι γλυκώτιρον (ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων τὰ ξένα περισ- σότερον ἀπὸ τὰ ἰδικά των) Μακεδ. (Βόιον). Τὰ γλυκὰ ποιός τὰ βαρεῖται; (πάντες ἐπιθυμοῦν τὰ ἀγαθὰ) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ τιμιλιὰ δὲν ξέρ' πόσον γλυκὸ εἶνι τοῦ μέλ' (ἄνευ κόπων εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀπόκτησις ἀγαθῶν) Μακεδ. (Ἑράτωρ.)

Ἡ γι-άμαρτία εἶναι γλυκειὰ τὴν ὥρα πού τὴν κάνεις, μὰ ἔρχεται μετανιωμὸς καὶ μαῦρα δάκρυα βγάνεις Κρήτ. (Μόδ.) || Γνωμ.

Μηδὲ γλυκὸς καὶ φά'σι σε, πικρὸς καὶ ρίζουσί σε (ὅτι πρέπει νὰ τηρῇ τις μέτρον εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις του· πβ. τὸ ἀρχ. «μέτρον ἄριστον») Κρήτ. Τὸ βο- λὺ γλυκὺν ἄθροωπο τότε τρῶν οἱ μυῖες (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὲ τοὺς πολλοὺς ὁ χάρος ἔν' γλυτξὺς (ὁ κοινὸς κίνδυνος εἶναι ὀλιγώτερον ὀδυνηρὸς τοῦ ἀτομικοῦ) Κύπρ. Τὸ γλυκὺν ἢ γλῶσσα ἔν', τὸ ἐδῶκεν ὁ Θεὸς 'ς σὸν ἄρθωπον (τὸ ἐδῶκεν = αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔ- δωκεν) Χαλδ.

Ἀπ' ὅλα τὰ γλυκώτερα γλυκώτερο ἢ μάννα πολλὰχ.

Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα πάλι ἡ ζωὴ γλυκειὰ εἶναι σύνθη. Συνών. Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα καλὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ κόσμος. Πβ. καὶ Εὐριπ., Ἰφιγ. ἐν Αὐλ., 1250 «τὸ φῶς δ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν, | τὰ νέρθε δ' οὐδέν· μαίνεται δ' ὅς εὔχεται θανεῖν» || Ἀσμ.

Ζάχαρη 'ν τὸ μίλημά σου κ' ἡ κουβέντα σου γλυκειὰ καὶ ὁ ἄνδρας πού 'χεις ἐν ταιριάζει 'ς τὴ 'ικὴ σου ἀνγαλιὰ Κάσ.

Πρῶτα σ' ἀφίνω 'ς τὸ Θεὸ καὶ δεύτερα 'ς τοὺς ἄγιους καὶ παραδευτερώτερα 'ς τὴν ἐγλυκειάν μου μάννα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ὅχι, μαννούλα μου γλυκειά, | δὲν τὸ ξεδιάλυνες καλὰ (ἐνν. δὲν ἐξήγησες καλὰ τὸ ὄνειρό μου) Πελοπν. (Μαρθα.)

Μωρὴ γλυκειά μου πεθερά, μωρὴ γλυκειά μου μάννα, λίγο νερὸ δῶσ' μου νὰ πιῶ, νὰ πιῶ νὰ ξεψυχήσω Ἡπ. (Κωστάν.)

Ὡ οὐρανὲ πατέρα μου τῶαι γῆς μάννα γλυτξεία μου, νὰ μὴν τὰ πάθη χριστιανὸς τὰ πάθη τὰ δικά μου Χίος.

Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία | ἔξου ἀπὸ τὴ Βεθανία Λάζαρον τοὺν ἀδιοφύ τους | κὶ γλυκὺν τοῦ γαρδιακό τους Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Ἀ' σοῦ 'παν πῶς δὰ σ' ἀρηθῶ, γλυκύτατή μ' ἀ- γάπη, τό 'καμα, χαιδεμένη μου, γιὰ τῶν ὀχτρῶν τὸ μάτι Κρήτ.

Εἶντα γλυκὰ φιλήματα πῶχουν οἱ κοπελ-λουές Κύπρ.

Εἶχεν καὶ μὴν περπατησιάν, | ὅπως τοῦ περδικιοῦ γλυτξάν αὐτόθ.

Μέσ' 'ς τὸ 'ba don, μέσ' 'ς τὸ 'βγα don κόβγει τσι δυὸ χιλιάδες, μέσ' 'ς τὸ γλυκὺ don 'ύρισμα κανένα δὲν εὔρηκε Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Χίλια φλωριά τ' ἀγόρασα γιὰ τὴ γλυτσά του γλῶσσα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Θαρρεῖς τῶαι ἦσονν βλίσσιος νὰ μᾶς χαρίσης γρόσα, τῶαι σὺ μᾶς ὑποχρέων-νες μὲ τὴ γλυτῶά σ-σον γλῶσσα (βλίσσιος = πλούσιος) Μεγίστ.

Πιὸ νόστιμα εἶναι τὰ κλάματα, γλυκὰ τὰ μοιρολόγια Πελοπν. (Καρβελ.)

Σήκω, Σούσα μου, καὶ ἄνοιξε κ' ἐγὼ μένω 'ς τὴ γλίνη, γιὰτὶ ὁ ὕπνος εἶν' γλυκός, νὰ φύγω δέ μ' ἀφίνει Ἑρεικ.

Οἱ καλονογρές 'πὸ φίλησι ξιμιτρημὸ δὲν ἔχ'νι, μὰ σὰν τῆς Βλάχας τοῦ φιλι γλυκώτιρον δὲ ἔχει Θεσσ. (Κρήν.)

Δοξάζω σε, γλυτῶε Θεέ, τῶαι σὲν τῶαι τ' ὄνομά σου Κύπρ.

Ἄν ὄριο κορασάι | μῶκλεφτε τὴν καρδιά ἔχει γλυτσέο τ' ἀμμάι | τσαὶ μαῦρα τὰ μαλλιά (ἀν = ἔνα) Ἀπουλ. (Τσολλίν.)

Διψᾷ κ' ἐμὲ ἡ καρδούλα μου γιὰ 'να γλυκὸ σταφύλι, γλυκώτερο δὲν εὔρηκα 'πὸ τὸ δικό σου ἀχείλι Κέρκ. (Νυμφ.)

Νά 'χα φτερά πελιστερά, νὰ πέτον 'ς τὸν ἀέρη, νὰ 'ρχουμον πρὸς ἀντάμωση, γλυτσέτατό μου ταίρι Ἴος.

Ὑπνε, γλυκὺ καὶ πᾶρε το καὶ ἄμε καὶ κοίμισέ το (βαρυκάλ.) Κρήτ. (Ἀνατολ.) || Ποιήμ.

Ὁ ἄγγελος ἴσως, | πού πῆρε τὸ μίλημα, τῆς πῆρε μὲ φίλημα | γλυκὸ τὴν ψυχὴ Δ. Σολωμ., 107.

Μέσ' 'ς τὴ γλυκύτατη ἀτμόσφαιρα σαῖτα γοργή ἦταν ἡ νιότη του

Δ. Οἰκονομ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 280. δ) Ἡπιος, μαλακός, ἀμβλύς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Τσακων. (Μέλαν κ.ά.): Γλυκὸς καιρός (ἡπιος) κοιν. Γλυκὸ τσαιρέ (ὁμοίως) Μέλαν. Γλυκὸ χιόνι Πελοπν. (Γαργαλ. Λακεδ. κ.ά.) Γλυκὸ χτένι (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκληρόν) Νάξ. (Ἀπύ- ρανθ.) Γλυκειές ξυλιές Ἡπ. Γλυκὰ ἀγκάθια (τὰ ἔχοντα ποιάν τινα ἐλαστικότητα, ἐπομένως ὀλιγώτερον ὀδυνηρά) Εὐβ. (Στρόπον.) Γλυκὸς πόνος (=ἡπιος) κοιν. Γλυκὸς τρόπος (ἡπιος, εὐπροσήγορος) κοιν. Γλυκειὰ ἀλοιφή (=εἶδος ἀλοι- φῆς δι' ἐγκαύματα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γλυκὸς ἀέρας (ὁ οὐχὶ ψυχρὸς) Ἴων. (Ἐρυθρ.) Μάρτης γλυκὸς (ὡς φέρων εὐχάριστον ὕπνον) Ἀθηνᾶ 36 (1924), 202. Συνών. φρ. Μάρετης γ λ υ κ ο κ ο ι μ η σ ι ἀ ρ η ς. Εἶν' γλ'κὸς οὐ κιρὸς σήμερα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Γλυκοὶ βρόντοι Γ. Ἐπαχτίτ., Ἰστορ., 36. Νὰ κάμω μίαν μόρτη γλυκειά (νὰ κάνω ἓνα γλυκὺν θάνατον) Χωρίο Βουν. ε) Ὁ ἀντιπαθητικὸς Σίφν.: Αὐτὸς εἶναι γλυ- κὸς καὶ γι' αὐτὸ τότε βαρειοῦμαι. στ) Ἐπὶ ἱστιοφόρου πλοίου, τὸ εὐαίσθητον εἰς τὸν ἄνεμον Ἰθάκ.: Τούτ' ἢ βάρκα εἶναι ἀδέξα, μὰ εἶναι γλυκειά. ζ) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν δυ- τῶν, κατ' εὐφημισμὸν τὰ βαθιὰ νερά, ἐπομένως ἐ- πικίνδυνα διὰ τὸν δύτην Θεσσ. (Τρίκερ.): Ἐπεσε σὲ γλυκὰ νερά (=προσεβλήθη ἐκ τῆς νόσου τῶν δυτῶν) η) Γλυκὰ μα- τάκια, εἶδος καλλωπιστικοῦ φυτοῦ Στερελλ. (Χρυσ.)

Β) Οὐσ. θηλ. **1)** Εἰς τὸν πληθ., γλυκεῖες, γλύκυσμα ἐξ ἀλεύρου, καρύων καὶ σταφιδομέλιτος Μακεδ. (Βόιον). **β)** Μεταφ., ἡ ἐκ μητρὸς μάμμη Ἰκαρ. Λέρ. Πάτμ. Σύμ.: Ἦρτε μὲν φορὰ ἡ γλυτσειά μου ἔς τὸ σπῖτι Πάτμ. **γ)** Ἡ μάμμη ἐν γένει Ἀγαθον. Φοῦρν. Πάτμ.: Ἐμεῖς πρῶτα τὶς λέαμε γλυκειάδες Ἀγαθον. Συνών. ἄμια **3**, βαβὰ **1**, βαβούλω, βάβω **2**, γιὰ γιὰ **1**, καλή, καλομάννα, κυραμάννα, κυράτσα, κυρούλα, λαλά, λάλη, μάκα, μάκω, μάλε, μαλέκω, μάλη, μαμμή, μάμμη, μαμμοῦ, μαννάκα, μάννα καλή, μαννάκι, μάννα τρανή, μάννη, μαννιά, μαννίτσα, μαννοῦ, μεγάλη, μπάμπω, νάννα, νεννέ, νιάννια, νόννα, παλιά, στετέ, τρανέσσα μάννα, τρανή, τρανίκω, τσαρά, τσάτσα. **δ)** Κατ' ἐπέκτ., ἡ ἡλικιωμένη γυνὴ Ἀγαθον. κ.ά. Συνών. γερόντισσα (εἰς λ. γερόντας **1**), γιὰ γιὰ, κυρά, κυρούλα, μπάμπω. **2)** Εἶδος ἐντόμου ὁμοιάζοντος πρὸς τὴν μέλισσαν ἀλλὰ μεγαλύτερον ταύτης Σύρ. **3)** Εἶδος δένδρου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.) **4)** Κατ' εὐφημισμ. εἰς ἐν. καὶ πληθ., ἡ λοιμικὴ νόσος βλογιά Ἰων. (Σμύρν. Φώκ.) Λευκ. Μακεδ. (Ἄρν. Νάουσ. Σέρρ. Χαλκιδ. κ.ά.): Αὐτὸς χύνει τσι γλυκεῖες του Σμύρν. Συνών. ἀργυρή (εἰς λ. ἀργυρός **4**), βλάττα **3**, βλογημένη (εἰς λ. βλογῶ **B3**), βλογιά **9**, βράσα, γλυκαμένη (εἰς λ. γλυκαίνω **6**), γλυκισμένη, μελιτάτη. **β)** Ἡ παιδικὴ νόσος ἀνεμοβλογιά Θράκ. (Μαῖστρ.) **γ)** Ἡ παιδικὴ νόσος ἱλαρὰ Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Ἄρν. Βέρ. Ριζώμ. Φυτ.) Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Σύρ. Φολέγ. Φοῦρν.: Ἐχουν πούλὸ πυριτὸ τὰ παιδιὰ μ' τὰ πιασιν ἡ γλυκειά Φυτ. Συνών. κοκκίνα, κοκκινίτσα. **5)** Καθ' ἐν. ἡ πληθ., ἡ ἐξανθηματικὴ νόσος τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔξω μέρους τῶν ὠτῶν τῶν νηπίων καὶ τῶν μικρῶν παιδίων, μολυσματικὸν κηρίον Ζάκ. Ἡπ. (Ἄγναντ. Ζαγόρ. Θεσπρωτ. Ἰωάνν. Πωγών. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Ἐμπαρ. Μεραμβ. κ.ά.) Νάξ. (Τσικαλαρ.) Πελοπον. (Γέρμ. Λεῦκτρ. Μεσσην.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ρόδ. Χίος — Λεξ. Βάιγ Αἰν.: Μὴ τ' ἀργουτσάι κάναμαν κι ἀλ' φη γιὰ τ'ς γλυκεῖες τοῦ βιδιῶν Ἀγναντ. Ἐγέμισε γλυκεῖες τὸ παιδί μου καὶ πάω νὰ τὸ γητέφουν Μεραμβ. Ἐγέμισε τὸ παιδί μου γλυτσειές τσαὶ θένε ἥτεμα Τσικαλαρ. || Ἄσμ.

Ὅλους τοὺς καλοὺς καλοῦνε, | τὴ γλυκειὰ δὲ δὴ καλοῦνε,

γιατὶ βρωμεῖ, γιατὶ σκανεῖ, | γιατὶ τὴ νιότη καταλεῖ (ἐξ ἐπωδ. σκανεῖ=προκαλεῖ ἀποστροφῆν, βρωμεῖ) Α. Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἰω. Σταφιδᾶ, Ἰατροσόφ. (ἐκδ. Ε. Legrand, B.G.V., 2,7) «πρὸς τὰ λεγόμενα γλυκέα τὰ γίνονται εἰς τὴν κεφαλὴν, ἅτινα καλοῦσιν αἱ γυναῖκες γλυκέα». Βλ. καὶ Δουκ. εἰς λ. γλυκέα τὰ. Συνών. γλύκα **5**, γλυκάντσιν **3**, γλυκήτρε, σάγουρο, σαγρί, σάγριο. **6)** Ἡ δερματικὴ ἀσθένεια ἔρπης τῶν χειλέων καὶ τοῦ προσώπου Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): Τὸ παιδὶν ἐξέγκεν γλυκέας ἔς τὰ χεῖλ'. Τὸ μωρὸν ἐμουν ἐξέγκεν γλυκέας. Συνών. ξέχυμα. **7)** Ὁ ζαχαρώδης διαβήτης Κεφαλλ. **8)** Εἰς τὸν πληθ. γλυκεῖες, ἡ δερματικὴ ἀσθένεια λειχήνες τοῦ προσώπου Θράκ. (Σαρεκκλ.) **9)** Νόσος τῶν αἰγοπροβάτων Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Συνών. γλυκαδιάρι, γλυκό.

Γ) Οὐσ. οὐδ. **1)** Πᾶν εἶδος γλυκύσματος εἰς στερεὰν ἢ ρευστὴν κατάστασιν, ἐκ καρπῶν, ἀνθέων, φλοιῶν, μετὰ σιροπίου ζαχαρώως παρασκευαζόμενον κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσα-

κων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Γλυκὸ καρυδάκι - κεράσι - κίτρο - κυδώνι - λεμόνι - μαστίχα - νεράντζι - πορτοκάλι - σταφύλι - τριαντάφυλλο (ἤτοι παρεσκευασμένον μὲ μικρὰ πράσινα καρύδια, κεράσια κ.τ.τ.) κοιν.: Γλυκὸ βότσε (γλυκὸ μὲ σταφύλι) Μέλαν. Γλυκὸ βύσσινε (γλυκὸ παρεσκευασμένον μὲ βύσσινον) αὐτόθ. Γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ - τῆς κούπας - τοῦ ταψιοῦ κοιν. Γλυκὸ καρυδάτο - κυδωνάτο (μὲ καρύδι, μὲ κυδώνι) Πελοπ. (Λάστ.) Δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκὰ κοιν. Ἀγαπάει πολὺ τὰ γλυκὰ κοιν. Κάν-νει γλυκέα (παρασκευάζει γλυκύσματα) Καλημ. Ἐφαγι τὰ ζαχαρωτά τ'ς ἡπγι καὶ τὰ γλυκὰ τ'ς Θράκ. (Αἰν.) || Φρ. Βγάζω γλυκὸ (βγάζω = προσφέρω) κοιν. Δὲ βγάζει γλυκὸ, γιατί ἔχει πένθος κοιν. || Παροιμ.

Ἡ μὲ τὸ γλυκὸ ἔς τὸ στόμα | ἡ μὲ τὸ πονγγί ἔς τὸ χέρι (περὶ τοῦ καλυτέρου τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ) Ἡπ. Σήκω, κερά, τὸ γλυκὸ καὶ μὴ δὲ τρώγω (ἐπὶ τῶν ἀδυνατούντων νὰ καταστείλωσι τὴν λαίμαργίαν των) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3.680. || Ἄσμ.

Τέσσερα πορτοκάλια κ' ἓνα κοντὶ γλυκὸ

νὰ στεῖλ' ἡ Παναγιώτα ἔς τὸν ἀγαπητικὸ

Πελοπ. (Παιδεμ.) **β)** Ζαχαρόπηκτον γλύκυσμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον κομφέτο Κεφαλλ. **γ)** Τὰ κατὰ τὸν γάμον καὶ τὴν βάπτισιν προσφερόμενα γλυκύσματα Πάτμ. Πελοπ. (Ἄρν. Λακων. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) **δ)** Εἶδος γλυκύσματος ἐξ ἀλεύρου καρύων καὶ σταφιδομέλιτος Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) **ε)** Ἡ ἀιβασιλιάτικη πίττα Λευκ. **στ)** Ποικιλία οἴνου παρασκευαζομένου διὰ βρασμοῦ τοῦ γλεύκους Ἀνδρ. (Γαύρ.) **ζ)** Οἶνος παρασκευασθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκθλιψιν ἡμιξηρανθέντων εἰς τὸν ἥλιον σταφυλίων Σάμ. **2)** Κατὰ πληθ., οἱ ὑπογνάθιοι, οἱ μασχαλιῶι, οἱ ὑπὸ τὸ περιτόνχιον καὶ μεσεντερικοὶ ἀδένες ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἀθῆν. Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κάλυμν. Κέρκ. (Ἀργυράδ. Αὐχίον. Κάβ. Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ. κ.ά.) Κρήτ. Κυκλ. Κύπρ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πάτμ. Σύρ. Τήλ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 387: Πονῶ τὰ γλυκὰ μου (ἔχω ἐρεθισμένους τοὺς ὑπογναθίους ἀδένας μου) Πάτμ. Πονεῖ τὰ γλυκὰ του (ὁμοίως) Χίος. Μὲ πονοῦνε ὅλα τὰ γλυκὰ τοῦ λαιμοῦ Ἐρεικ. Ἐπεσε καὶ ἐβάρεσε τὰ γλυκὰ τοῦ λαιμοῦ του Ὁθων. Ἐσφάξαμε ἓνα μεγάλο ἴδι καὶ μαειρέψαμε τὰ γλυκὰ του καὶ τὴ συνκωταριά (ἴδι=γίδι) αὐτόθ. Συνών. ἀντερόγκλειση, γλυκάδια (εἰς λ. γλυκάδι **2**), ἔλγλειση, ἐλιές. **3)** Οἱ ὄρχεις Πελοπ. (Γορτυν.) Συνών. ἀγγεῖα (εἰς λ. ἀγγεῖο **1**), ἀμάλαγα (εἰς λ. ἀμάλαχτος **1γ**), ἀμαρωτὼλὰ (εἰς λ. ἀμαρωτὼλὸς **B2**), ἀμελέτητα (εἰς λ. ἀμελέτητος **1ηθ**), ἀρχιδία, ἀρχιδόβουλα, ἀρχοντάδες (εἰς λ. ἀρχοντας **B2**), ἀρχοντικά (εἰς λ. ἀρχοντικός **B4**), ἀρχοντόπουλα (εἰς λ. ἀρχοντόπουλο **4**), ἀχαμνά (εἰς λ. ἀχαμνός **Γ2β**), γείτονες, γλυκάδια (εἰς λ. γλυκάδι **2δ**), διδύμια, κατσάκια, κολοκύθια, λιόκια, ξυγγάκια, τρυφερά (εἰς λ. τρυφερός), τρυφερούλια (εἰς λ. τρυφερούλης). **4)** Τὰ ἐντόθια τοῦ ὀκτάποδος Λέρ. Συνών. γλυκάδια (εἰς γλυκάδι **2β**). **5)** Τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμελξιν γάλα, τὸ νοπὸν Πόντ. (Ὀφ. Τραπ. κ.ά.): Οὐκ ἔχομε γλυκὸ νὰ τρώγουμε Ὀφ. Συνών. ἀρμεξιά **3**, ἀρμεχτάρικο, ἀρμεχτιάρικο (εἰς λ. ἀρμεχτιάριος **1**), ἀρμεχτό (εἰς λ. ἀρμεχτός **2**). **6)** Ἡ νόσος ἐπιληψία, ὁ σεληνισμός. σύνθη.: Τὸν ἡπιασε τὸ γλυκὸ του, τοῦ ἡρθε τὸ γλυκὸ του σύνθη. Τὸν ἡπιασε τὸ γλυκὸν του Κρήτ. (Νεάπ.) || Φρ. Νὰ σὲ πιάση τὸ γλυκὸ! (ἀρά) πολλαχ. Νὰ σοῦ ῥθῃ τὸ γλυκὸ!

(ὁμοίως) πολλὰ. *Νὰ δόνε πιάκη τὸ γλυκὺ τοῦ Μαθράκ. Νὰ σὲ πιάση τὸ γλυκὺ κι ὁ μαλῖνος (= ρίγη) Ἰθάκ. Νὰ τοῦ δώση — νὰ τὸν ταράξη τὸ γλυκὺ τοῦ Κύθηρ. Συνών. ἀγγελικὸ 4, ἀγγελοκροσμά 3, ἀγγελοσκιασμά 2, ἀμελέτητο (εἰς ἀμελέτητος 18), ἐφταλοήτικο (εἰς λ. ἐφταλογήτικός), καλὸ, καταραμένον, συγγενικόν, ταραχτικόν. 7) Ἰσχυρὸς πόνος, ἄλγος Νάξ.: "Ἡβγαλεν ἓνα σπυρὶ καὶ τοῦ τὸ σκίσανε, μὰ δὲ δού'δωκεν τὸ γλυκὺ δού (=δὲν ἐπόνεσε πολὺ). 8) Πόνος τῆς κοιλίας Ἀθῆν. Κεφαλλ.: Τὸ ἔπιασε τὸ παιδί τὸ γλυκὸ τοῦ Ἀθῆν.— Λεξ. Δημητρ. 8) Δυσουρία Λεξ. Δημητρ. 9) Συγκοπὴ τῆς καρδίας Νάξ.: Φρ. Νὰ τοῦ ῥθῇ τὸ γλυκὺ δού (ἀρά). Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 10) Ὁ ἄνθραξ Λεξ. Δημητρ. 11) Ὑπὸ τὸν τύπ. γ λ υ κ ὸ σ π υ ρ ῖ, ὁ ψευδάνθραξ Ἡπ. Μακεδ. (Νάουσ. Σισάν.): "Εβγαλὶ τοῦ γλυκὸ σπ'ρὶ Σισάν. || Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσ' νὰ τὸν ἰδοῦμι μὴ τοῦ γλυκὸ σπ'ρὶ (ἀρά) αὐτόθ. Συνών. κακὸ σπυρὶ, καρβούρι. 12) Ἡ παιδικὴ νόσος ἐρυθρὰ Πελοπν. (Γέρμ. Λεῦκτρ. Μάν. Μεσσην.): Τὸ παιδί χιούνει τὸ γλυκὸ τοῦ Γέρμ. Φάε ρόϊδο νὰ βγάλῃς τὸ γλυκὸ σου Μεσσην. Συνών. κοκκίνα, κοκκινίτσα. 13) Τὸ ἐρυσίπελας Μακεδ. (Μελέν.) Νάξ. κ.ά. 14) Νόσος τῶν αἰγοπροβάτων προκαλοῦσα παράλυσιν τῶν ἄκρων Κάμπ. Κάσ. Συνών. γ λ υ κ ε ῖ ᾧ, γ λ υ κ α δ ῖ ᾧ. 15) Σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τινος πολλὰ. Τὸν ἔπιασε τὸ γλυκὸ τοῦ πολλὰ. Τὸν ἔπιασε τὸ γλυκὺ τοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸν ἔπιασε τὸ γλυκὺ τοῦ γιὰ νὰ φυτουργήσῃ καὶ κεῖνος ἀμπέλι σὰν τὸ δικό μου (νὰ φυτουργήσῃ = νὰ φυτεύσῃ) Πελοπν. (Γαργαλ.) 16) Ὑπερβολικὴ ἐξαψίς, ὀργὴ πολλὰ. Τὸν ἔπιασε τὸ γλυκὺ τοῦ (κατελήφθη ἀπὸ παράφορον ὀργήν) Κεφαλλ. "Ἡπιασέ δὲν τὸ γλυκὺ δού (ὠργίσθη πολὺ) Κρήτ. (Μεραμβ.) Σήμερα ἔχει τὰ γλυκά τοῦ Κεφαλλ. Μὴν τοῦ λὲς πολλὰ λόγια, καὶ τὸ διάνει τὸ γλυκὺ τοῦ Παξ. "Ἀμα μᾶς γλέπει 'ς τὴν ξώπορτά του, τὸν πιάνει τὸν γλυκὺ τοῦ Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ἄσμ.*

Ὁ ἄρχοντας νὰ δῇ καλὸ, τὸν πιάνει τὸ γλυκὸ τοῦ Ἰόνιοι Νῆσ. 17) Ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς ἄνεμος, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ὁ ψυχρὸς καιρὸς Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ.: Κάνει γλυκὺ Ἡπ. "Εβαλε γλυκὺ Κεφαλλ. Φυσάει, μπάζει ἓνα γλυκὺ! αὐτόθ. Ἐτοῦτος ὁ ἀγέρας εἶναι ἓνα γλυκὺ αὐτόθ. 18) Εἶδη παιδιῶν, ἤτοι: α) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ ξύλου ἐμπεπηγμένου εἰς τὴν γῆν, προσδένεται σχοινίον, τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ ὁποίου κρατεῖ εἰς τῶν παικτῶν, κλούμενος *π α π ᾱ ς*. Οὗτος διὰ λακτισμάτων ἐμποδίζει τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ λάβωσι τὸ ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον ἔνδυμα ἢ ζώνην. Ὁ λακτισθεὶς ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ *π α π ᾱ*, ἐνῶ ὁ κατορθώσας νὰ λάβῃ τὸ ἔνδυμα ἢ τὴν ζώνην, χωρὶς νὰ λακτισθῇ, πλήττει διὰ τούτων τὸν κρατοῦντα τὸ σχοινίον Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.) β) Ὑπὸ τὸν τίτλον *γ λ υ κ ὸ κ ρ α σ ᾱ κ ι*, παιδιὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται, κυκλοτερῶς καθήμενοι, κρατοῦν σχοινίον προσδεδεμένον πρὸς τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ, εἰς δὲ τούτων, *γ λ υ κ ὸ κ ρ α σ ᾱ κ ι* καλούμενος, εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ προσπαθεῖ διαδοχικῶς νὰ συλλάβῃ τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων παικτῶν, οἱ ὅποιοι, πρὸς ἀποφυγὴν τούτου, παραιτοῦν τὸ σχοινίον. Ἐνίοτε, ὅταν εἰς ἐκ τῶν παικτῶν ἀφίγη τὸ σχοινίον, οἱ λοιποὶ παῖκται σύρουσι τοῦτο ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ *γ λ υ κ ὸ κ ρ α σ ᾱ κ ι* νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, *κ υ λ ᾱ τ ὸ β α ρ ῆ λ ι*, ὡς λέγεται εἰς τὴν παιδιάν αὐτήν. Μετὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ παίκτου, ἡ παιδιὰ ἐπαναλαμβάνεται μέχρις ὅτου οὗτος ἐπιτύχῃ τὴν σύλληψιν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς παῖκτας, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ Σάμ. γ) Εἰς τῶν παικτῶν, ὀριζόμενος

διὰ κλήρου, καταγῆς καθήμενος, κρατεῖ τὸ ἄκρον βαμβακερῆς ζώνης, τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς ὁποίας κρατεῖ ὁ ἐκλεγείς ὡς *μ ᾱ ν ν α*. Προσέρχονται ἔπειτα ἀνὰ εἰς οἱ λοιποὶ παῖκται καί, ἀστειζόμενοι ὀπισθεν τοῦ καθήμενου, προσποιοῦνται ὅτι πίνουσιν ἐκ τῶν νώτων τοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ μὲν λοιποὶ παῖκται προσπαθοῦν νὰ κτυπήσουν τὴ μάννα διὰ τῆς χειρὸς, αὕτη δὲ νὰ κτυπήσῃ ἓνα τούτων, διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν παιδιάν. 19) Κατὰ πληθ., οἱ δαίμονες Μακεδ. (Κοζ.) — Ν. Πολίτ., Μελέτ. 2,480.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύρ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλυκὺς* Κύθηρ., ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γλυκὸς* Ἀθῆν. Εὔβ. (Αἰδηψ. Ἀλιβέρ. Κύμ. Μαντούδ. Χαλκ.) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Θεσσ. (Λάρ.) Μακεδ. (Αἰγίν. Θεσσαλον. Καβάλλ. Κασσάνδρ.) Στερελλ. (Ἀλιάρτ. Καμένα Βοῦρλ. Μαρκόπ.) *Γλυκὺς* Κεφαλλ. *Ἐγλυκὸς* Πελοπν. (Τριφυλ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Τοῦ Γλυκοῦ* Εὔβ. (Ἐπισκοπ.) *Τοῦ Γλυκοῦ ἢ βοῦδα* Ἀντίπαρ. *Τοῦ Γλυκοῦ ἢ Ἰλιά* Μακεδ. (Κολινδρ.) *Γλυκοὶ* Εὔβ. (Κουρούν.) Βρύσ. *Γλυκὸ* Ἡπ. Ἰμβρ. *Γλυκὺς* Ἡπ. (Πάργ.) *Γλυκὺς* Κῶς (Ἀντιμάχ.) Πελοπν. (Μάν.) *Γλυκεῖα* Ἡπ. (Ἀρτ.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. (Γαλατ. Μάν. Τριφυλ. κ.ά.) *Γλυκὴ* Ἡπ. (Καναλάκ. Μαργαρ.) *Γλυκὴ* Ἡπ. (Παραμυθ. κ.ά.) Ἰμβρ. *Γλυκὸ Νερό* Ὄθων. *Γλυκὸ Νερό* Ζάκ. (Μαρ.) *Γλυκὸν Πηγάδι* Κίμωλ. *Γλυτθὸν* Κύπρ. *Τοῦ Γλυκιοῦ* Κάλυμν. *Γλυκά Νερά* Ἀττικ. *Γλυκιά Νερά* Κρήτ. (Σφακ.)

γλυκοσαλάτα ἢ, Ἐρεικ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὸ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *σ α λ ᾶ τ α*.

Τὸ φυτὸν Θριδάξ ὁ ἐδώδιμος ἢ ἡμερος (*Lactuca sativa*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*). Συνών. *μ α ρ ο ῦ λ ι*, *ρ ο υ μ ᾱ ν α*, *σ α λ ᾶ τ α*.

γλυκοσαλεύω Π. Νιρβάν., Συναξάρ., 69 Γ. Ψυχάρ., Ἀγν. 288.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ᾶ* καὶ τοῦ ρ. *σ α λ ε ῦ ω*.

Σαλεύω, κινεῖμαι ἡρέμως, κλυδωνίζομαι ἀπαλὰ ἐνθ' ἄν.: *Ἡ βάρκα τοῦ τὸν περιμένε, γλυκοσαλεύοντας ἀπάνω 'ς τὰ νερά* Π. Νιρβάν., ἐνθ' ἄν. *Τὸ ξύλο ποῦ γλυκοσάλευε δεξιὰ κι ἀριστερὰ* Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοσαλιάζω πολλὰ. *γλυκουσαλιάζω* Ἡπ. Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Ἀσπρόπυργ. Φθιώτ. Φωκ.) *γλυκουσαλιάζον* Ἡπ. (Ζαγόρ. Νεγᾶδ.) Μέσ. *γλυκοσαλιάζομαι* Θράκ. (Μάδυτ.) — Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 144. Μετοχ. *γλυκουσαλιασμένους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ᾶ* καὶ τοῦ ρ. *σ α λ ι ᾶ ζ ω*.

1) Αἰσθάνομαι τὸν σίαλον γλυκὺν ἐκ πόθου ἢ ἐπιθυμίας ἢ ἐπὶ τῇ θεᾷ ὀρεκτικῷ τινος ἢ ὠραίου τινός, ἰδίᾳ γυναικὸς πολλὰ. *Βλέπει τις κοπέλες καὶ γλυκοσαλιάζει.* 2) Μεταφ., χαίρω, εὐχαριστοῦμαι, εὐτυχῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Νεγᾶδ. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Καταφύγ.) Μύκ. Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Ἀσπρόπυργ. Φθιώτ. Φωκ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Δὲν ἐγλυκουσάλισα μιὰ μέρα 'ς τὴ ζωὴ μου* (διὰ τὰ ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα δὲν ἡσθάνθην ποτὲ εὐχαρίστησιν) Μύκ. *Δὲ γλυκουσάλισ' οὐ καημένους* (δὲν ἔπαυσε νὰ ἐχῇ θλίψεις καὶ ἀτυχήματα) Ἡπ. (Ζαγόρ. Νεγᾶδ. κ.ά.) *Δὲ γλυκουσάλισι οὐ καημένους 'λότιλα, μὴ τὰ παλιόπιδα ποῦ εἶχι* Αἰτωλ. *Δὲ γλυκουσάλισι αὐτὸς ποντέ, γιατί ἔγυρι τ'ς γουνέους τ'* (ἔγυρι = ἐβασάνισε, ἐταλαιπώρησε) αὐτόθ. *Μένα τό 'χ' ἢ πλανέτα μ' νὰ μὴ γλυκουσαλιάζον* (τὸ ἔχει τὸ ἄστρον μου, ἢ μοῖρα μου

